

Úvodní slovo

Vážení čtenáři,

přinášíme Vám za pomoci nového čísla Budečských rozhledů informace o životě v naší obci v první čtvrtině roku 2012 a upřímně doufáme, že si v něm každý z Vás najde alespoň něco, co si rád přečte nebo prohlédne.

Na konci svého minulého úvodníku jsem Vám za celou redakci přála co možná nejpříjemněji prožitý čas Vánoc a ani na okamžik mě pochopitelně nenapadlo, že konec adventu bude poznamenán tak velkou ztrátou pro český národ. A tak zatímco jste do schránek obdrželi poslední číslo rozhledů roku 2011, které jsme se snažili pohodově a svátečně naladit, prožívali jsme prostřednictvím medií smrt prvního prezidenta České republiky, pana Václava Havla.

Budečské rozhledy pochopitelně nejsou deník, a proto nejsme schopni reagovat na každodenní události. Za svůj cíl si klademe spíše informovat o tom, co se za uplynulý čtvrtrok událo v naší bezprostřední blízkosti nebo o plánech do budoucnosti. Přesto mám pocit, že odchod člověka takového významu, jakým bezesporu Václav Havel byl, si zaslouží i v našich novinách alespoň toto krátké připomenutí a tichou vzpomínku...

Pro toto číslo jsme připravili rozhovor s paní Bárou Štěpánovou, která je již dlouhá léta obyvatelkou Zákolan. Ptali jsme se jí za Vás mimo jiné na to, jak se jí žije pod Budčím a na její plány pro nadcházející velikonoční svátky.

Můžete se za pomoci textu i obrazové dokumentace přenést na tradiční dětský karneval, kde letos asi rekordní účast dětských účastníků skvěle pobavil klaun Hugo spolu se svou pomocnicí. Oproti tomu zcela čerstvou událostí jsou taneční pro dospělé, které probíhají v naší obci od února. Úplnou novinkou je i rubrika Z našich kronik, kde Vám budeme příležitostně přinášet záznamy z let dávno minulých, jakési reportáže ze života našich předků.

Vaši pozornosti by neměla uniknout ani pozvánka na divadelní sezónu v Zákolanech. Pro obrovský úspěch divadelního představení v Piánce budeme mít možnost znovu přivítat soubor V.A.D., nové představení chystá i Motýlí divadelní společnost.

Na čtvrté straně jsou jako vždy praktické informace z obecního úřadu a kalendář akcí, které nás čekají toto jaro.

Vydání tohoto „velikonočního“ čísla je naplánováno tak, abyste ho ve Vašich schránkách našli v prvním dubnovém týdnu. S ohledem na to, že jednotlivé příspěvky je třeba nejprve shromáždit, poté poslat ke grafickému zpracování, provést korektury a posléze předat do tiskárny, je termín uzávěrky pro texty i fotografie stanoven na polovinu měsíce března. No a jelikož do tohoto času zasahují ještě i jarní prázdniny, tento úvodník vzniká již na konci února. A tak zatímco Vám budu přát příjemné prožití svátků jara, Česká republika (a abychom si nehráli jenom na tom našem českém písečku, tak tedy celá Evropa) prožívá arkticky mrazivý únor, při kterém padají minusové teplotní rekordy.

A tak tedy dovoluji, abych na závěr popřála za sebe i celou redakci Budečských rozhledů sluncem prořáté velikonoční svátky, klid, pohodu a dobrou náladu. A ať jsou všechna překvapení a nečekané události jen příjemné.

■ Kristina Langerová

Vynášení Morany

Každoroční svátky jara připomínají naše děti vynášením Morany. ■ Foto: M. Armstrong

Rozhovor s Bárou Štěpánovou, herečkou, zpěvačkou a moderátorkou

V tomto čísle Budečských rozhledů jsme se rozhodli pro naše čtenáře zprostředkovat rozhovor s Bárou Štěpánovou, která je nejen populární herečkou, zpěvačkou i moderátorkou společenských událostí, ale v neposlední řadě také obyvatelkou Zákolan.

Zpravidla si před tím, než začnu chystat otázky k nadcházejícímu rozhovoru, otevřu internetové stránky a snažím se na nich najít informace o osobě, se kterou budu mluvit. To tentokrát nebylo vůbec třeba, Bára Štěpánová je veřejně známou osobností již po mnoho let.

Největším problémem tedy byl čas. Sladit termín schůzky, najít skulinu mezi jejím dopoledním natáčením a večerním moderováním, eventuálně učením se textu na následující den, vyžadovalo celé týdny plánování. Ale povedlo se. S Bárou jsem si povídala v jejím zrekonstruovaném domě a mluvily jsme jak o její kariéře, tak i životě v naší obci.

Dvakrát v týdnu se objevujete na obrazovce, předpokládám, že to znamená téměř každodenní natáčení, k tomu i moderujete a zpíváte. Znamená to, že jste za celou svou kariéru právě teď nejvytíženější, nebo už někdy dříve jste měla stejné pracovní nasazení?

Určitě! Třeba v době, kdy jsem točila pořad Gilotina, který se vysílal živě každý týden. A současně s tím jsem točila i Čtveráky. K tomu byl člověk uvázaný, tam připadala možnost odjet někam vždycky maximálně na šest dní... Ale musím říct, že mně hodně práce vůbec nevádí. Já jsem nikdy nezažila ten řád lidí, kteří v pátek pravidelně odjedou na chalupu a v neděli večer se z ní vracejí. To já neznám a ani jsem po tom nikdy netoužila...

Teď točím už dva roky Ordinaci a musela jsem si zvyknout zase na úplně jiný režim. Natáčí se od šesti hodin, a když si člověk před tím potřebuje ještě třeba umýt hlavu a k tomu připočítám čas, který potřebuji na cestu do Hostivaře, tak si musím nařídit budíka na čtvrtou, nejspozději na půl pátou.

Hrajete ve filmech, seriálech, na divadelních prknech. Jste zpěvačka i moderátorka. Co z toho je Vám nejbližší, nejvíc Vás naplňuje?

Jako dítě jsem zpívala v Kuhnově dětském sboru, se kterým jsem si zazpívala i v operě v Národním divadle.

Pokračování na straně 2

Bára Štěpánová. ■ Foto: tiskárna Beky

Rozhovor s Bárou Štěpánovou, herečkou, zpěvačkou a moderátorkou

Pokračování ze strany 1

Co se týče současného hraní v divadle, tak naposledy jsem účinkovala v muzikálu v divadle Broadway, ale musím říct, že velký kolektiv, ta různorodost lidí mi už vůbec nevyhovovala. S nadsázkou bych řekla, že na to už jsem až příliš zmlsaná. Dávám rozhodně přednost malým divadlům. Malému uskupení s vybraným týmem lidí, se kterými mi se dobře pracuje.

Vy sama zpíváte, Váš manžel je muzikant. Budeme mít možnost Vás v dohledné době společně vidět při vystoupení v Zákolanech?

V minulých letech jsem několikrát zazpívala na Mikulášských besídkách u Libuše. Pokud by byl zase zájem, tak vystoupím moc ráda.

Jak dlouho žijete v Zákolanech?

No vidíte, to jste mě trochu zaskočila. To bychom nejspíš našly v té krásné knížce 1100 let Budče. Tam se v jedné kapitole přímo píše o tom, že v č. p. 37 hořelo. To byla ta chvíle, kdy my jsme už měli domluvenou koupí. K požáru došlo někdy mezi vánočními svátky a hned nato v lednu jsme podepisovali kupní smlouvu. Pak to ale trvalo více než rok, kdy jsme rekonstruovali domeček, kde byla původně garáž. Další ze zmínek, která mě potěšila v té knize o Budči, pak byla poznámka o natáčení pana doktora Podlahy o tom, jak dům rekonstruujeme. Takže když to tak spočítám, tak tu žijeme asi dvanáct let.

Byl pro Vás stěžejní výběr místa nebo jste se při koupí nemovitosti zaměřila především na dům samotný?

Já se přiznám bez mučení, já jsem Pražkačka tělem i duší. Já jsem se v Praze narodila a pro mě představa, že bych bydlela mimo Prahu, byla nejdřív úplně neskutečná. S určitou nadsázkou bych řekla, že bych si nejrady vybírala dům někde na Hanspaulce nebo na Ořechovce. Ale za prvé bych na něj nikdy neměla a hlavně kdo ví, jestli by se mi tam vůbec líbilo. Protože tak, jak si tady žijeme v přírodě, zahrada, psi, tak to by tam bylo těžko možné. Velkou zásluhu na tom, že jsme si tady koupili dům, mají Jirka Krampol a Mahulena Bočanová, se kterými jsem shodou okolností v době hledání nemovitosti natáčela seriál. Míra, můj manžel, tehdy ještě můj milý, mi říkal: „Hele, co Zákolany? To je kousek.“ Jenže pro mě v té době kousek od Karlova mostu, kde jsem bydlela, byla Kampa, rozhodně ne Zákolany. Ale Jirka Krampol a Mahulena Bočanová, kteří tady oba dva v okolí bydleli, mi řekli, ať neblázním, že to je kousek a jezdí to klidně dvakrát denně. No a zpětně jim musím dát za pravdu. Praha je ze Zákolan skvěle přístupná a za 20 minut jsem bez problému v Dejvicích.

Váš dům prošel kompletní rekonstrukcí. Jak dlouho trvala přestavba a jak jste spokojena s výsledkem?

My jsme zažili takovou zajímavou situaci. Mně napsala paní z Hostovic, která se někde dočetla, že jsme koupili v Zákolanech dům č. p. 37 a že tento dům jejich rodině sto let patřil. V dopise psala, že je učitelka a že by se moc ráda podívala dovnitř. My jsme paní pozvali k nám a poprosili jsme ji, že bychom strašně rádi viděli nějaké fotky toho, jak dům vypadal. Takže od té doby máme táhle na zdi fotku Huga a Marie Macenauerových, jejichž rod žil v tomhle domě od roku 1902 do roku 2002. Musím říct, že nás hodně potěšilo, že byt jsme ten dům o patro zvedli, že jsme ho v podstatě uvedli do toho stavu, jak on původně vypadal. Že jsme té stavbě vrátili ten původní duch. Jsem přesvědčená, že jsme tomu místu nijak neublížili, právě naopak. Snažili jsme se zachovat co možná nejvíce původního. Vlastně asi největší problém byl s tím, že dům je postavený na skále, takže bylo třeba složitě odizolování. Se spoustou věcí nám pomohli místní řemeslníci. Třeba pan Chaloupka, Tomáš Popelka nebo Roman Hulínský, na které se můžeme s čímkoliv obrátit. S kovářím jsme se zase obrátili na kluky z Trňáku a dopadlo skvěle. Pokud jsme cokoli potřebovali, pomohla nám s tím v rámci svých možností velmi ochotně paní Čechurová.

Jak jste jako obyvatelka Zákolan spokojena s jejich tzv. občanskou vybaveností, tedy s fungováním obchodů, pošty...

Já jsem v Zákolanech naprosto spokojená, ale i když tady bydlíme, tak tady vlastně nežiju. Tím, že tady nepracuju a každý den jedu do Prahy, jsem v úplně jiné situaci než třeba ten, kdo tady tráví celý den. Samozřejmě, že jsem ale ráda, že mohu na poštu jít v Zákolanech. Vyjadřovat se k zásobení Coopu mi asi nepřísluší. To jen když tady bývá maminka, tak od ní občas slyším, že už nebyly v obchodě housky nebo čerstvá zelenina. Pro mě to není problém, protože mám možnost si všechno dovézt, ale pro člověka, který je odkázaný jenom na místní obchod, už by to asi problém být mohl.

Co mě ale nejvíce mrzí je to, že tady není žádná pěkná hospůdka. My jsme tady loni, díky tomu, že u nás něco opravoval Roman, začali chodit na fotbal. Hrozně nás to chytlo a jsme velkými fandami místního klubu, pro který jsme nechali udělat nové dresy. A je mi líto, že není kam zajít třeba právě po zápase posedět. To není o tom, že bych byla nějaká rozmazlená a vyžadovala luxus. Kolikrát stačí vybavení z bazaru, já tam také moc ráda nakupuju, aby se vytvořila atmosféra a prostředí, které bude příjemné. To nemusí být vždycky jenom o penězích. To není o tom, aby na jídelním lístku byla hromada minutek, mně by stačilo, aby varili dobrý guláš a dvě, tři další jídla. Nepotřebuji obrovskou vinotéku, přeci stačí dva druhy dobrých vín. Je tady Budeč a vesnicí projde spousta turistů a pokud by našli příjemnější prostředí, tak by určitě déle poseděli a utratili i víc peněz. Stylová hospůdka je něco, co tady podle mého opravdu hodně chybí.

Na jaře minulého roku byla dokončena přeměna zákolanského parku. Jak se Vám jeho výsledná podoba líbí?

Budu úplně upřímná – nelíbí. Já jsem stromilec a mám ráda staré věci a z mého pohledu se sem nový park absolutně nehodí. Já sama za sebe bych dala přednost něčemu daleko skromnějšímu, stylovějšímu.

Co by podle Vašeho názoru mělo následovat, co byste v Zákolanech a jejich bezprostředním okolí změnila vy?

To je asi zase spíše otázka na někoho, kdo tady tráví více času než já. Nejsem schopná posoudit, jak důležité jsou pro místní lidi třeba chodníky. Takže sama za sebe bych jmenovala rozhodně kanalizaci. No a jinak bych se přimlouvala za to, aby tady bylo hezké prostředí. Já mám hroznou radost, když jdu kolem domu vedle nás a vidím, že má nová okna a novou střechu a těším se, jestli bude i nová fasáda. Mám velkou radost třeba z nově opraveného kadeřnictví. Ono ale pomůže třeba už jenom to, když si dají lidé truhlíky do oken, hned všechno líp vypadá.

Co jsem ale hrozně ráda, že Zákolany nejsou takový ten satelit, že si zachovaly svoji původní venkovskou atmosféru.

Tento rozhovor je pro velikonoční číslo našeho čtvrtletníku. Jak se vy a Vaše rodina chystáte oslavit svátek jara? Máte nějaké speciální velikonoční zvyky?

Já budu určitě natáčet. Přiznám se, že pro mě jsou z tohoto pohledu důležitější Vánoce. Velikonoce jsou pro mě hlavně signál k tomu, že můj muž na jaře vyrazí na zahradu a dá jí po zimě do pořádku. Všechno to, co psi přes zimu zničili, zasadí nové keře a udělá všechno, co je potřeba. Pro mě začíná jaro vždy tak, že vyrazíme do Lysé nad Labem a tam nakoupíme nějaké kytky, keře a další věci na zahradu. Velikonoce mám já spojené s tím, že si můžeme posedět na zahradě, že si tam dáme kafe, můžu tam odpočívat. Tím, že jsem stále mezi lidmi, tak pro nás je náš dům oázou klidu a pohody.

Děkuji Vám za rozhovor a přeji Vám hodně úspěchů jak v profesním, tak i v soukromém životě a také příjemné a ničím nerušené prožití Velikonoc.

■ Kristina Langerová

Čtenářský večer v knihovně v Zákolanech

„Autorské čtení s autogramiádou“, Dora Čechova. ■ Foto: Vladimír Dobeš

Sdružení rodičů a přátel dětí při MŠ a ZŠ Pod Budčí a Obec Zákolany ve spolupráci s obecní knihovnou v Zákolanech uspořádaly v pondělí 12. března 2012 od 18. hodin v prostorách knihovny „Autorské čtení s autogramiádou“ – čili posezení nad nově vydanou knihou Dory Čechové s názvem „Nechtěl jsem být Leninem“. Setkání se zúčastnila sama spisovatelka, s níž vedla besedu Zuzana Ševčíková, dále ředitelka místní školy Hana Hlinková s manželem Radkem Hlinkou, kteří autorčino předčítání doplnili svými zajímavými výstupy, a o hudební doprovod se postaral neopakovatelným způsobem kytarista Alexej Smorčkov s originálními ruskými písněmi.

Autorka Dora Čechova vydala svůj literární debut – knihu povídek, které podávají obraz dnešního Ruska, dnešní Moskvy a lidí, kteří v ní žijí. Příběhy jsou psány čtivým jazykem a jednotlivé obrazy a události z jejich životů jsou podány tak, že čtenáři probíhají přímo před očima. Křest knihy proběhl 8. března v divadle na Zábřadli a kmotrem se stal Miroslav Krobot.

Sama spisovatelka charakterizovala v rozhovoru na autorském čtení v Zákolanech své dílo takto:

„Když mi můj vydavatel dal vědět, že kniha je na světě, popsal ji jako malou útulnou knížku – ona není moc tlustá, je hubená, má asi jen

150 stránek. Nicméně někteří tvrdí, že je hutně napsaná. Já myslím, že ano. Je tam 11 povídek, všechny povídky mají jedinou spojnicí, a tou je město Moskva. V každé povídce je příběh nějakého člověka – dívek, které pracují jako děžurné v rychlíku Praha–Moskva, hluchého metaře z Novoděvičího hřbitova, důchodkyně Valentiny, která žije na dače za Moskvou... Každá povídka vypráví o konkrétním člověku, konkrétních lidech. O ruských lidech, o těch které jsem třeba jen zahlédla při pobytu v Moskvě, někdy i mých přátelích, neboť i oni se stali předobrazy literárních postav. Třeba Valentina opravdu žije v Zagorsku za Moskvou a přebývá tam v zimě... Knižka je těmito postavami zabydlená a kvůli nim jsem ji asi také napsala, protože mě natolik oslovili a natolik mě ovlivnili a mají tak široké emoce a širokou duši, že první povídky, které jsem v životě napsala, musely být o nich.“

Posezení při předčítání, hudbě a čaji bylo pro všechny zúčastněné velmi příjemné a navíc si při odchodu mohli odnést zajímavou zbrusu novou knihu s autogramem. Knihu doporučujeme k přečtení a za organizátory se těšíme na nějakou další podobnou akci v zákolanské knihovně.

■ Zuzana Ševčíková, Lucie Dobešová

Letošní zima přála hokejistům

Ač to ještě a přelomu starého a nového roku tak nevypadalo, i letošní zima přála tradičním zimním sportům! A tak se měli možnost všichni zájemci o bruslení sejít k improvizovaným hokejovým kláním například na Kolečském rybníku. K prvnímu zápasu došlo v neděli 5. února a účastníci byli muži napříč všemi věkovými

kategoriemi. Po všechny tři třetiny nebyla nouze o skvělé sportovní výkony, ale i legraci. Konečný výsledek 12:12 svědčí nejen o vyrovnaných šancích obou týmů, ale hlavně o přátelské atmosféře, která cele dopoledne na ledě panovala.

■ Kristina Langerová

Účastníci hokejového klání na Kolečském rybníku. ■ Foto: Marcela Drapáková

Rozhovor s Bárou Štěpánovou, herečkou, zpěvačkou a moderátorkou

Pokračování ze strany 1

Co se týče současného hraní v divadle, tak naposledy jsem účinkovala v muzikálu v divadle Broadway, ale musím říct, že velký kolektiv, ta různorodost lidí mi už vůbec nevyhovovala. S nadsázkou bych řekla, že na to už jsem až příliš zmlsaná. Dávám rozhodně přednost malým divadlům. Malému uskupení s vybraným týmem lidí, se kterým se dobře pracuje.

Vy sama zpíváte, Váš manžel je muzikant. Budeme mít možnost Vás v dohledné době společně vidět při vystoupení v Zákolanech?

V minulých letech jsem několikrát zazpívala na Mikulášských besídkách u Libuše. Pokud by byl zase zájem, tak vystoupím moc ráda.

Jak dlouho žijete v Zákolanech?

No vidíte, to jste mě trochu zaskočila. To bychom nejspíš našly v té krásné knížce 1100 let Budče. Tam se v jedné kapitole přímo píše o tom, že v č. p. 37 hořelo. To byla ta chvíle, kdy my jsme už měli domluvenou koupí. K požáru došlo někdy mezi vánočními svátky a hned nato v lednu jsme podepisovali kupní smlouvu. Pak to ale trvalo více než rok, kdy jsme rekonstruovali domeček, kde byla původně garáž. Další ze zmínek, která mě potěšila v té knize o Budči, pak byla poznámka o natáčení pana doktora Podlahy o tom, jak dům rekonstruujeme. Takže když to tak spočítám, tak tu žijeme asi dvanáct let.

Byl pro Vás stěžejní výběr místa nebo jste se při koupi nemovitosti zaměřila především na dům samotný?

Já se přiznám bez mučení, já jsem Pražkačka tělem i duší. Já jsem se v Praze narodila a pro mě představa, že bych bydlela mimo Prahu, byla nejdřív úplně neskutečná. S určitou nadsázkou bych řekla, že bych si nejradši vybírala dům někde na Hanspaulce nebo na Ořechovce. Ale za prvé bych na něj nikdy neměla a hlavně kdo ví, jestli by se mi tam vůbec líbilo. Protože tak, jak si tady žijeme v přírodě, zahrada, psi, tak to by tam bylo těžko možné. Velkou zásluhu na tom, že jsme si tady koupili dům, mají Jirka Krampol a Mahulena Bočanová, se kterými jsem shodou okolností v době hledání nemovitosti natáčela seriál. Míra, můj manžel, tehdy ještě můj milý, mi říkal: „Hele, co Zákolany? To je kousek.“ Jenže pro mě v té době kousek od Karlova mostu, kde jsem bydlela, byla Kampa, rozhodně ne Zákolany. Ale Jirka Krampol a Mahulena Bočanová, kteří tady oba dva v okolí bydleli, mi řekli, ať neblázním, že to je kousek a jezdí to klidně dvakrát denně. No a zpětně jim musím dát za pravdu. Praha je ze Zákolan skvěle přístupná a za 20 minut jsem bez problému v Dejvicích.

Váš dům prošel kompletní rekonstrukcí. Jak dlouho trvala přestavba a jak jste spokojena s výsledkem?

My jsme zažili takovou zajímavou situaci. Mně napsala paní z Hostovic, která se někde dočetla, že jsme koupili v Zákolanech dům č. p. 37 a že tento dům jejich rodině sto let patřil. V dopise psala, že je učitelka a že by se moc ráda podívala dovnitř. My jsme paní pozvali k nám a poprosili jsme ji, že bychom strašně rádi viděli nějaké fotky toho, jak dům vypadal. Takže od té doby máme támhle na zdi fotku Huga a Marie Macenauerových, jejichž rod žil v tomhle domě od roku 1902 do roku 2002. Musím říct, že nás hodně potěšilo, že byt jsme ten dům o patro zvedli, že jsme ho v podstatě uvedli do toho stavu, jak on původně vypadal. Že jsme té stavbě vrátili ten původní duch. Jsem přesvědčená, že jsme tomu místu nijak neublížili, právě naopak. Snažili jsme se zachovat co možná nejvíce původního. Vlastně asi největší problém byl s tím, že dům je postavený na skále, takže bylo třeba složitě odizolování. Se spoustou věcí nám pomohli místní řemeslníci. Třeba pan Chaloupka, Tomáš Popelka nebo Roman Hulínský, na které se můžeme s čímkoliv obrátit. S kováním jsme se zase obrátili na kluky z Trněnky a dopadlo skvěle. Pokud jsme cokoliv potřebovali, pomohla nám s tím v rámci svých možností velmi ochotně paní Čechurová.

Jak jste jako obyvatelka Zákolan spokojena s jejich tzv. občanskou vybaveností, tedy s fungováním obchodů, pošty...

Já jsem v Zákolanech naprosto spokojená, ale i když tady bydlíme, tak tady vlastně nežijí. Tím, že tady nepracuju a každý den jedu do Prahy, jsem v úplně jiné situaci než třeba ten, kdo tady tráví celý den. Samozřejmě, že jsem ale ráda, že mohu na poštu jít v Zákolanech. Vyjadřovat se k zásobení Coopu mi asi nepřísluší. To jen když tady bývá maminka, tak od ní občas slyším, že už nebyly v obchodě housky nebo čerstvá zelenina. Pro mě to není problém, protože mám možnost si všechno dovézt, ale pro člověka, který je odkázaný jenom na místní obchod, už by to asi problém být mohl.

Co mě ale nejvíce mrzí je to, že tady není žádná pěkná hospůdka. My jsme tady loni, díky tomu, že u nás něco opravoval Roman, začali chodit na fotbal. Hrozně nás to chytlo a jsme velkými fandami místního klubu, pro který jsme nechali udělat nové dresy. A je mi líto, že není kam zajít třeba právě po zápase posedět. To není o tom, že bych byla nějaká rozmazlená a vyžadovala luxus. Kolikrát stačí vybavení z bazaru, já tam také moc ráda nakupuju, aby se vytvořila atmosféra a prostředí, které bude příjemné. To nemusí být vždycky jenom o penězích. To není o tom, aby na jídelním lístku byla hromada minutek, mně by stačilo, aby vařili dobrý guláš a dvě, tři další jídla. Nepotřebuji obrovskou vinotéku, přeci stačí dva druhy dobrých vín. Je tady Budeč a vesnicí projde spousta turistů a pokud by našli příjemnější prostředí, tak by určitě déle poseděli a utratili i víc peněz. Stylová hospůdka je něco, co tady podle mého opravdu hodně chybí.

Na jaře minulého roku byla dokončena přeměna zákolanského parku. Jak se Vám jeho vzhledná podoba líbí?

Budu úplně upřímná – nelíbí. Já jsem stromilec a mám ráda staré věci a z mého pohledu se sem nový park absolutně nehodí. Já sama za sebe bych dala přednost něčemu daleko skromnějšímu, stylovějšímu.

Co by podle Vašeho názoru mělo následovat, co byste v Zákolanech a jejich bezprostředním okolí změnila vy?

To je asi zase spíše otázka na někoho, kdo tady tráví více času než já. Nejsem schopná posoudit, jak důležité jsou pro místní lidi třeba chodníky. Takže sama za sebe bych jmenovala rozhodně kanalizaci. No a jinak bych se přimlouvala za to, aby tady bylo hezké prostředí. Já mám hroznou radost, když jdu kolem domu vedle nás a vidím, že má nová okna a novou střechu a těším se, jestli bude i nová fasáda. Mám velkou radost třeba z nově opraveného kadeřnictví. Ono ale pomůže třeba už jenom to, když si dají lidé truhlíky do oken, hned všechno líp vypadá.

Co jsem ale hrozně ráda, že Zákolany nejsou takový ten satelit, že si zachovaly svoji původní venkovskou atmosféru.

Tento rozhovor je pro velikonoční číslo našeho čtvrtletníku. Jak se vy a Vaše rodina chystáte oslavit svátek jara? Máte nějaké speciální velikonoční zvyky?

Já budu určitě natáčet. Přiznám se, že pro mě jsou z tohoto pohledu důležitější Vánoce. Velikonoce jsou pro mě hlavně signál k tomu, že můj muž na jaře vyrazí na zahradu a dá jí po zimě do pořádku. Všechno to, co psi přes zimu zničili, zasadí nové keře a udělá všechno, co je potřeba. Pro mě začíná jaro vždy tak, že vyrazíme do Lysé nad Labem a tam nakoupíme nějaké kytky, keře a další věci na zahradu. Velikonoce mám já spojené s tím, že si můžeme posedět na zahradě, že si tam dáme kafe, můžu tam odpočívat. Tím, že jsem stále mezi lidmi, tak pro nás je náš dům oázou klidu a pohody.

Děkuji Vám za rozhovor a přeji Vám hodně úspěchů jak v profesním, tak i v soukromém životě a také příjemně a ničím nerušené prožití Velikonoc.

■ Kristina Langerová

Čtenářský večer v knihovně v Zákolanech

„Autorské čtení s autogramiádou“, Dora Čechova. ■ Foto: Vladimír Dobeš

Sdružení rodičů a přátel dětí při MŠ a ZŠ Pod Budčí a Obec Zákolany ve spolupráci s obecní knihovnou v Zákolanech uspořádaly v pondělí 12. března 2012 od 18. hodin v prostorách knihovny „Autorské čtení s autogramiádou“ – čili posezení nad nově vydanou knihou Dory Čechové s názvem „Nechtěl jsem být Leninem“. Setkání se zúčastnila sama spisovatelka, s níž vedla besedu Zuzana Ševčíková, dále ředitelka místní školy Hana Hlinková s manželem Radkem Hlinkou, kteří autorčino předčítání doplnili svými zajímavými výstupy, a o hudební doprovod se postaral neopakovatelným způsobem kytarista Alexej Smorčkov s originálními ruskými písněmi.

Autorka Dora Čechova vydala svůj literární debut – knihu povídek, které podávají obraz dnešního Ruska, dnešní Moskvy a lidí, kteří v ní žijí. Příběhy jsou psány čtivým jazykem a jednotlivé obrazy a události z jejich životů jsou podány tak, že čtenáři probíhají přímo před očima. Křest knihy proběhl 8. března v divadle na Zábřadli a kmotrem se stal Miroslav Krobot.

Sama spisovatelka charakterizovala v rozhovoru na autorském čtení v Zákolanech své dílo takto:

„Když mi můj vydavatel dal vědět, že kniha je na světě, popsal ji jako malou útulnou knížku – ona není moc tlustá, je hubená, má asi jen

150 stránek. Nicméně někteří tvrdí, že je hutně napsaná. Já myslím, že ano. Je tam 11 povídek, všechny povídky mají jedinou spojnicí, a tou je město Moskva. V každé povídce je příběh nějakého člověka – dívek, které pracují jako děžurné v rychlíku Praha–Moskva, hluchého metaře z Novoděvičeho hřbitova, důchodkyně Valentiny, která žije na dače za Moskvou... Každá povídka vypráví o konkrétním člověku, konkrétních lidech. O ruských lidech, o těch které jsem třeba jen zahlédla při pobytu v Moskvě, někdy i mých přátelích, neboť i oni se stali předobrazem literárních postav. Třeba Valentina opravdu žije v Zagorsku za Moskvou a přebývá tam v zimě... Knížka je těmito postavami zabydlená a kvůli nim jsem ji asi také napsala, protože mě natolik oslovili a natolik mě ovlivnili a mají tak široké emoce a širokou duši, že první povídky, které jsem v životě napsala, musely být o nich.“

Posezení při předčítání, hudbě a čaji bylo pro všechny zúčastněné velmi příjemné a navíc si při odchodu mohli odnést zajímavou zbrusu novou knihu s autogramem. Knihu doporučujeme k přečtení a za organizátory se těšíme na nějakou další podobnou akci v zákolanské knihovně.

■ Zuzana Ševčíková, Lucie Dobešová

Letošní zima přála hokejistům

Ač to ještě na přelomu starého a nového roku tak nevypadalo, i letošní zima přála tradičním zimním sportům! A tak se měli možnost všichni zájemci o bruslení sejít k improvizovaným hokejovým kláním například na Kolečském rybníku. K prvnímu zápasu došlo v neděli 5. února a účastníci byli muži napříč všemi věkovými

kategoriemi. Po všechny tři třetiny nebyla nouze o skvělé sportovní výkony, ale i legraci. Konečný výsledek 12:12 svědčí nejen o vyrovnaných šancích obou týmů, ale hlavně o přátelské atmosféře, která cele dopoledne na ledě panovala.

■ Kristina Langerová

Účastníci hokejového klání na Kolečském rybníku. ■ Foto: Marcela Drapáková

Obecní info

Setkání s Janem Fischerem – kandidátem na prezidentský úřad

Poprvé v dějinách našeho státu si lidé budou volit svého prezidenta. Protože nám není lhostejné, kdo tento nejvyšší úřad v zemi bude zastávat, rozhodli jsme se pozvat některé kandidáty, aby se představili našim občanům. Jako první přijal pozvání bývalý premiér Jan Fischer. Beseda se uskutečnila v sobotu 28. dubna, ve 14 hodin v restauraci U Libuše.

Knížní bleší trh – Místa je málo a knížek pořád přibývá!

Obecní knihovna v Zákolanech zve všechny čtenáře a milovníky knih na bleší trh, který se koná na zahradě Obecního úřadu v Zákolanech v pondělí 14. května, v 17 – 19 hodin. Přijďte si vybrat knížky, které Vám v knihovničce schází, a třeba přineste i své, pro které už v poličkách nemáte místo. Každá kniha má svého čtenáře, nenechávejme je ležet ladem. Knížky nabízíme zdarma!

■ Bára Slaninová

Noc kostelů 1. června na Budči

Již druhým rokem bude v rámci celosvětového Dne kostelů uspořádán večerní program v budečské rotundě. Pro návštěvníky bude od 19 hodin připraveno promítání filmu Svätý Václav – světec, kníže, legenda a hudební vystoupení pod vedením Romana Klimta. Na organizaci se podílí Obecní úřad Zákolany, Sládečkově vlastivědné muzeum v Kladně a Římskokatolická farnost Roztoky.

Figura v krajině – tajemství, živel, příběh?

V týdnu od 11. do 18. srpna bude v Zákolanech probíhat další z výtvarných dílen.

V letošním roce bude krajinářská dílna zaměřena na různé možnosti uchopení a pochopení figury v krajině a fenoménu jejího zachycení skrze naše zážitky a zkušenosti. Plenér v krajině, která výrazně inspirovala Mařákovu školu, povědou prof. ak. mal. Zdeněk Hůla, MgA., Ondřej Maleček a Monika Sybolová. Dílna se bude inspirovat nejen dílem F. Kavána a A. Slavička, ale také tématy jako je alegorie krajiny, tělo krajiny, krajina jako introspekce umělce, svítání a stmívání, noční krajina... Týdenní program, který bude zahrnovat večerní přednášky a závěrečnou vernisáž v Piance, je otevřen pro všechny, kdo mají chuť tvořit.

Maximální počet účastníků je 20 osob a zájemci se mohou hlásit na Obecním úřadě v Zákolanech.

Z obecních kronik (díl první)

Vážení čtenáři,

protože historie je matka moudrosti, rozhodli jsme se na stránkách Budečských rozhledů publikovat vybrané pasáže z obecních kronik. Obec Zákolany, Trněný Újezd a Kováry mají tisíciletou historii, písemných památek se však dochovalo jen velmi malé množství a většinou nás seznamují pouze s majetkovými poměry vlastníků zdejších panství.

Mnohem více informací máme až z kronik, které na základě zákona ze dne 30. ledna 1920 začali vést obecní kronikáři. Pro naše obce se jako nejstarší dochovala Pamětní kniha obce Trněný Újezd – Zákolany, která popisuje život zdejších obyvatel v letech 1929 – 1974, avšak s přestávkou let 1940 – 1946. Na ni pak navazují Kroniky Místního národního výboru a krátké období let 1937 – 1941 zachycuje samostatná Pamětní kniha pro místní obec Zákolany.

Za působení starosty Jaroslava Čermáka se prvním kronikářem stal Josef Hroch z Prahy, který na prvních stránkách pamětní knihy vypisuje nejstarší dochované prameny z 10. až 19. století. Na jeho práci navázal v roce 1933 řídící učitel v Zákolanech Vilém Zima, který své záznamy ukončil v roce 1939. Z této části kroniky vám budeme v příštích číslech přinášet vybrané ukázky. Doufáme, že v záznamech objevíte nejen jména svých předků, ale také poučení a zábavu.

■ Lucie Wittlichová

ROK 1933

■ Rok 1933 zastihl obec za starostenství E. Kostky, stavitele v Zákolanech, který ve skutečnosti již svůj úřad nezastával. Úřadoval za něj náměstek Ladislav Hladký, účetní firmy V. Duda v Zákolanech. Když potom Ed. Kostka se úřadu zřekl, byl novým starostou zvolen v obecním zastupitelstvu dne 10. dubna Ladislav Hladký 11 hlasy. Jeho náměstkem ustanoven Jar. Čermák z Trněného Újezda.

■ 18. července bylo započato s vybíráním nápojové dávky, která do konce roku vynesla Kč 4.796.65. Byla 10 haléřů z 1 litru piva, ale páni hostinští sami zvýšili cenu piva o 20 haléřů na litru.

Obecní kronika, L.P. 1929.

■ V roce 1932 vydán zákaz jízdy motorovými vozidly ze Zákolan na Budeč. Zákaz ten byl obnoven v červenci 1933, ale později vyvěšená tabulka na domě č.p. 18 se ztratila a nová již nebyla dána.

■ Během roku sehráno členstvem Sokola v Zákolanech 5 divadelních představení. Bio Sokol v Zákolanech nebylo po celý rok v provozu pro špatné hospodářské poměry. Také ve všeobecné živnostenské škole pokračovací v Zákolanech neučeno pro nedostatek učňů.

■ V listopadu zemřel Čeněk Tyšer z Trněného Újezda ve věku 85 let. ... Vlastnil kutací právo a celý život pátral po nějakém vzácnějším nerostu v celém okolí.

Veřejná služba

S účinností od 1. ledna 2012 vešla v platnost novela zákona o zaměstnanosti, která upravuje poměry uchazečů o podporu v nezaměstnanosti a ostatní sociální dávky. Jedná se o jeden z kroků sociální reformy, která má za cíl zefektivnit čerpání sociálních dávek a zabránit zneužívání státního sociálního systému. Nově tato novela upravuje systém veřejné služby, který se doposud týkal jen velmi omezeného počtu příjemců sociálních dávek.

Přesto, že se podle uvedené novely povinnost veřejné služby vztahuje na každého žadatele, který je v evidenci uchazečů o zaměstnání nepřetržitě déle než 2 měsíce, budou do nového systému zařazeni zpočátku ti, kdo se nacházejí v hmotné nouzi a zároveň jsou vedeni v evidenci uchazečů o zaměstnání déle než jeden rok. Následně bude Úřad práce ČR (ÚP ČR) nabízet veřejnou službu i uchazečům o zaměstnání, kteří nejsou v hmotné nouzi a jsou evidováni déle než jeden rok. Cílem je zapojit v roce 2012 přibližně 50.000 dlouhodobě nezaměstnaných.

Při organizování veřejné služby se posiluje spolupráce mezi krajskými pobočkami ÚP ČR a obcemi. Na základě smlouvy o organizaci a výkonu veřejné služby tak budou klienti vykonávat službu v místě nebo blízkosti svého bydliště a to 20 hodin týdně – avšak bez nároků na odměnu. Veřejná služba však neznamená pouze úklid veřejných prostranství a komunikací, ale i pomocné nebo administrativní práce, dále se předpokládá její využití v pečovatelské službě (nemocnice, domovy pro seniory), při pořádání kulturních či sportovních akcí a podobně. Problém ovšem zůstává na malých obcích, kde je uvedených příležitostí málo a více se uplatní pracovníci v technických službách.

Zajišťovat výkon veřejné služby není pro obce povinné. Někteří starostové poukazují na finanční náročnost tohoto systému, neboť obec musí pracovníky vybavit pracovními pomůckami, vyškolit pro práci s technikou a především kontrolovat. To vše znamená další administrativu a není zcela jisté, zda se výsledný efekt, tj. skutečně vykonaná práce, vyplatí. Nicméně obec, která veřejnou službu odmítne, se automaticky zříká nároku na získání dotací na tzv. veřejně prospěšné práce, ze kterých jsou v současné době spolufinancovány technické služby. Proto se obec Zákolany rozhodla nabízetnou spolupráci s ÚP ČR přijmout.

Seznam žadatelů poskytuje obcím ÚP ČR, který zároveň rozhoduje o jejich zařazení do systému veřejné služby a koneč-

ně i o případném vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání. K tomuto kroku, který ale v důsledku znamená ztrátu nároku na jakékoli sociální dávky, dojde v případě, pokud uchazeč bez vážného důvodu nabídku vykonávat veřejnou službu odmítne. Případně neodmítne, ale práce ve výsledku nevykonává. Takový klient může být do evidence zařazen nejdříve po uplynutí 6 měsíců ode dne vyřazení. Pokud by vyřazený uchazeč o zaměstnání byl zároveň osobou v hmotné nouzi, přestal by mít nárok i na dávky pomoci hmotné nouzi, tj. zůstal by zcela bez prostředků.

O tom, zda systém veřejné služby bude mít výchovný a úsporný efekt, se můžeme jen dohadovat. Rozhodně by ale měl zabránit práci načerno těm, kdo zároveň pobírají příspěvky v nezaměstnanosti.

Občerstvení Na hřišti má nového provozovatele

Od letošní sezóny má občerstvení na fotbalovém hřišti nového nájemce. Je jím pan Karel Kubíček a hosty obsluhuje Olga Berkyová. Otevírací doba je úterý až čtvrtek 17.00 – 22.00 hodin, v pátek 17.00 – 24.00, v sobotu a v neděli bude otevřeno již od 11.00 hodin do 24.00 hodin, resp. v neděli pouze do 23.00 hodin. Prostředí je vhodné i pro maminky s dětmi, což zvláště ocení mladí fotbalisté, kteří pokračují již druhým rokem v zákolanské přípravce. V průběhu roku se chystají různé akce, na které jste srdečně zváni.

Klubovna na Trňáku

Obyvatelé Trněného Újezdu se od března letošního roku mohou scházet v nové klubovně. Díky ochotě rodiny Pekárků byla pro tyto účely zrekonstruována část domu č.p. 18, kde i v minulosti býval hostinec a později obchod. Otevřeno bude dvakrát týdně, provozní dobu si ale po dohodě s Milanem Pekárkem mohou sousedé domluvit. Praxe teprve ukáže, jak se často a ve kterých dnech se klubový život rozvine. Klubovna bude využívána pro sezení obce a pro další veřejné i soukromé akce.

Nová klubovna v Trněném Újezdu.

Naši hasiči

Po několikaletém působení v čele hasičů předal pan Květoslav Hladký funkci velitele jednotky Svazu dobrovolných hasičů v Zákolanech Jaroslavovi Votrubovi. Panu Hladkému patří veliký dík za vše, co pro dobrovolné hasiče udělal a Jarodovi přejeme dobrý tým, který je otevřen všem dospělým mužům připraveným pomáhat nejen při hašení požárů.

KALENDÁŘ AKCÍ

4. 4.	– 18:00	Noc s Andersenem (ZŠ)
5. 4.	– 16:00	Velikonoční dílna v tělocvičně ZŠ
28. 4.	– 14:00	Setkání s Janem Fischerem, kandidátem na prezidenta (U Libuše)
28. 4.		Závody (drezúry a parkury) statek Kováry
12. 5.		Divadlo DNO Piánka
14. 5.	– 17:00	Knížní bleší trh
19. 5.		Závody (drezúry a parkury) statek Kováry
19. 5.		Májová veselice
26. 5.		Dětský den v Podhohli
27. 5.	– 10:00	Vítání občánků
1. 6.	– 16:00	Dětský den na Budči
1. 6.	– 19:00	Noc kostelů
2. 6.		Závody (drezúry a parkury) statek Kováry
3. 6.		Divadlo VAD Piánka
30. 6.		Závody (drezúry a parkury) Statek Kováry
11. – 18. 8.		Výtvarná dílna „Figura v krajině“
18. – 19. 8.		Fotbalový turnaj Budečsko